

HISTORIE 10. STŘEDISKA MAFEKING

V osmdesátých letech jsem měl malé děti a chtěl jsem jim dát šťastné dětství a dobré vychování. Věděl jsem z vlastní zkušenosti, že nejlepší výchova je skautská. Sám jsem zažil to dobrodružství na straně dobra i jeho zákaz. V srdci jsem ale choval jeho nesmazatelnou stopu. Mí přátelé a moudří muži, které jsem potkával, nevěřili ve věčnost komunistického panství. Já, veden stejným přesvědčením, jsem stále shromažďoval různé věci nutné pro budování skautského tábora. Nepochyboval jsem, že jednou budou užitečné.

Pomalou se tipovalo kdy to prdne. Státu už vládli úplní dementi a šašci za které skutečný výkon jejich funkcí dělali různí pobočníci a sekretáři. V Rusku, tedy sajuzu, jak se tehdy říkalo, se po hřbetech mrtvých starců dostal k moci Gorbačov, který pochopil, že rudá říše je hliněná a prohnílá. Chtěl být osvíceným carem, vyhlásil přestavbu a otevřenost (glasnosť) a přestal dávat mocenskou jistotu papalášům v koloniích.

Pak se to stalo. Je zajímavé, že v moment kdy se provalí rozhodující díra do lodi, to vlastně nikdo nedokáže hned poznat a vyhodnotit. Bylo to jasné, ale i já cítil to zaváhání, ale voda stoupá rychle.

První demonstrace na Svobodáku byla v odpoledne, tak jsem na ni šel z práce. Ještě bez ozvučení. Pak první ozvučená a na ní výzva k setkání skautů u Mléčného baru to bylo 23.11. Další den jsem tam při demošce šel, ale nikdo tam již nebyl nebo ještě ne, ale setkal jsem se s Milošem Zemanem, se kterým jsem mluvil o jeho článku v časopise Věda a technika mládeži. Byl to rázný mladý muž. Pak čtu v novinách, tuším to byla Mladá fronta, výzvu k ustavujícímu shromáždění Junáka v Praze. Beru si dovolenou a 2.12. jedu. Sál městské knihovny je nabitý. Na dvoře Klementina je dalších 3000 bratrů na které se nedostalo. Poslouchají z amplionů. Říkám si jestli všichni kradli sekery a palice tak nevím čím se ten socialismus ještě buduje. Jsem uvnitř, nerad stojím venku. Poznávám Brňáky, podle domovenky, беру si kontakt. Také Baghíru, legendárního vůdce z Vyškova, kterého z velitele praporu vyhodili a nechali dělat taxikáře, který vozil své bývalé poručíky ožralé do kasáren.

12. prosince je velká schůze skautů v divadle na výstavišti. Zakládá se Junák na Moravě. Schůzi vede bratr Hauser a Plchot. Z Prahy přijel nově zvolený starosta Junáka Br. Sum, politický vězeň a bývalý tajemník Jana Masaryka. Prvním předsedou Brněnské rady je zvolen Br. Plchot. Těší mě nadšení i společnost sympatických lidí prodchnutá bratrským duchem.

Na konci roku 1989 se schází u Colků na Skorkovského 54 parta, která obnoví 10. Středisko. To existovalo již v roce 1946 a po té v roce 1968, kdy je vedl bratr Oto Dvořák. Potom se stalo obvodní radou Junáka. Bylo tedy na co navazovat. Širší zakládací schůzka proběhla 17. ledna roku 1990 v restauraci Svatka, třetí cenové skupiny na Staré osadě. Byl tam Mirek Klepáč, Bylinka a Zdeněk Colkovi, Milan Skřebský, Tonda Kotulán a Laďa Rosol – Havran. Já jsem se z činovníky střediska potkal až později na setkání Brněnské rady v Lužánkách, ale bylo to také v lednu. Seznámil jsem se s Mirkem a ten mě pozval k práci ve středisku.

Čerta jsem poprvé potkal na zasedání střediskové rady snad v únoru v agitačním středisku Šámalova 30. Agitační střediska to byly takové zanedbané místnosti ve kterých bolševik imitoval volební kampaň v situaci kdy se „volilo“ jen z jedné možnosti – kandidát národní fronty. Nebyly to tedy volby, ale jakési určování zástupce lidu. Jednu ceduli označující toto zařízení můžete vidět na mé kůlně za garáží odkud expedujeme tábory. Teď se ale staly našimi prvními klubovkami. Dělal se v nich revoluce, setkání Občanského fóra i první oddílovky.

Já jsem byl kooptován, tedy dosazen bez voleb za občanské fórum Židenic jako poslanec do Městského národního výboru Brno 4, to byla radnice na Křenové kde je dnes Pracovní úřad. Prosadil jsem se jako předseda bytové komise s cílem zajistit klubovny v obecních, tenkrát státních, domech. Využít tzv. nebytové prostory.

Tak jsme postupně obsadili Klubovny na Mrkosově 35, Jílkově 195 i Táborské 135. Později při oddělení městské části Židenice se prosadila i dostavba základny pod Bílou horou, ale to dokázal Mirek se svým členem 94 bratrem Kopřivou, který se stal místostarostou.

Ve středisku se sdružily oddíly:

10. chlapecký - vedl Jaroslav Beránek, 10. dívčí - vedla Lenka Lišková. Ti později přešli do Ligy lesní modrosti. 14. chlapecký - vedl RnDr. Pavel Široký, 14. dívčí - vedla Ing. Terezie Široká a její zástupkyní byla Ing. Bětko Sládečková, 14. smečka vlčat - vedl Ing. Milan Štourač, 30. chlapecký oddíl - vedl Tomáš Krupička – Naik a Marie Kmentová, 30. dívčí oddíl - vedla Marie Boudová a později Božena Colková, která byla také výchovnou zpravodajkou dívčího kmene. 32. chlapecký oddíl - vedl Vlastimil Vais a jeho zástupcem byl Otec. Arnošt Till, 70. Dívčí vedla RnDr. Bohuška Marková a 94. Chlapecký oddíl vedl Petr Jebáček – Čert, zástupcem byl Petr Přikryl.

Již v roce 1990 bylo ve středisku registrováno 226 dětí a 52 dospělých. Za rok pak 380 dětí a 55 dospělých. Byli jsme bezkonkurenčně největší středisko v Brně. Pořádali jsme vlastní závody i rádcovské kurzy. Naše velikost nakonec vedla k rozumnému rozdělení a tak vznikl Mafeking.

Prostě náš příběh započal a trvá. A je možná také trochu zakletý v bedně na nářadí, do které kopete v hospodářském stanu, ve starém vercajku, který pořád ztrácíme a nalézáme na našich táborech.

Tak jen doufám, že ty věci budou ještě dlouho sloužit k účelu, pro který byly v dobách temna zachráněny.

Váš Permon

